

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D.,
ve věci

žalobce: **M. K.**, narozený dne ...,
bytem R. 15/177, D.,
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem,
se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, odbor dopravy a silničního
hospodářství,
se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,
zastoupený advokátem Mgr. Vlastimilem Škodou,
se sídlem Řetězová 2, 405 01 Děčín,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2015, č. j. 1305/DS/2015,
JID: 50275/2015/KUUK/Hyk,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 7. 4. 2015, č. j. 1305/DS/2015, JID: 50275/2015/KUUK/Hyk, **se zrušuje pro vady řízení** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **11 228 Kč** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 7. 4. 2015, č. j. 1305/DS/2015, JID: 50275/2015/KUUK/Hyk, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem, odboru kontroly (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 21. 10. 2015, č. j. MM/OK/PD/37401/14/R, jímž byl žalobce shledán vinným z přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil porušením ust. § 6 odst. 1 písm. a) a ust. § 6 odst. 8 písm. b) zákona o silničním provozu tím, že dne 25. 4. 2014 v 16:15 hodin, na sjezdu z dálnice D8 exit 69, řídil motorové vozidlo tov. zn. Seat, reg. zn. x, přičemž u sebe neměl osvědčení o registraci vozidla, a dále pak dne 8. 5. 2014 v 21:25 hodin, v Ústí nad Labem, v ulici Předmostí, řídil totéž motorové vozidlo, přičemž nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem a opakovaně u sebe neměl osvědčení o registraci vozidla. Za uvedené přestupky byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a dále pak mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Současně se žalobce domáhal, aby soud zrušil i provostupňové rozhodnutí a žalovanému uložil povinnost uhradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí stejně jako rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nezákonné, a to z důvodu nepředvolání zmocněnce k ústnímu jednání, nepoučení jej o právu dle ust. § 36 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neoznámení mu rozhodnutí a nevyzvání jej k doplnění odvolání. Správní orgán I. stupně zcela ignoroval ust. § 19 správního řádu, když ani v jednom případě nevypravil písemnosti elektronickou cestou a doručoval je prostřednictvím poštovních služeb na adresu trvalého pobytu zmocněnce, který se zde nezdržuje. Správní orgán I. stupně neměl žádné právo ignorovat žádost žalobce o zasílání písemností na elektronickou adresu. Svým jednáním tak žalobce zkrátil na jeho právech, když znemožnil zmocněnci žalobce účastnit se ústního jednání, když jej řádně nepředvolal, nebylo mu umožněno seznámit se s podklady pro rozhodnutí, vyjádřit se k nim, nebylo mu doručeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně a v neposlední řadě nebyl vyzván k doplnění odvolání. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí pokoušel zhojit procesní chybu nedoručování na elektronickou adresu, nicméně k tvrzenému zneužití práva ze strany žalobce nenasvědčovaly žádné subjektivní ani objektivní okolnosti. Žalovaný tak v rozporu se spisovým materiálem konstatoval, že zmocněnec žalobce byl řádně předvoláván.
3. Další pochybení pak žalobce shledal ve skutečnosti, že nebyl informován o úřední osobě, jež měla rozhodovat o podaném odvolání, čímž bylo žalobci znemožněno jeho právo vznést námitku podjatosti. O odvolání rozhodoval úředník, který byl kandidátem Komunistické strany Čech a Moravy, kdežto zmocněnec žalobce byl členem Strany svobodných občanů. Mezi stranami panovalo značné napětí pro jejich odlišné ideové rozdíly, což mohlo mít za následek nestranné rozhodování v právě projednávané věci.
4. Závěrem pak žalobce zpochybnil zjištěný skutkový stav, neboť není pravdou, že by nebyl při řízení motorového vozidla připoután stejně, jako není pravda, že nepředložil osvědčení o registraci vozidla. Ve správní řízení nebyl proveden žádný důkaz o spáchaném přestupku a správní orgán I. stupně vycházel toliko z úředního záznamu, který však samotně nelze Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

použít jako důkaz. Na podporu svých tvrzení žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, sp. zn. 1 As 96/2008. S ohledem na výše uvedené proto žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž uvedl, že správní orgán I. stupně učinil všechny možné kroky, aby byl žalobce a jeho zmocněnec řádně informován o všech rozhodných skutečnostech. Písemnosti byly zmocněnci žalobce zasílány nejprve na elektronickou adresu obecny@zastupce.eu a až poté co nepřišlo potvrzení o doručení zprávy, byly písemnosti zasílány na adresu trvalého bydliště zmocněnce žalobce. Po podání odporu žalovaný postupoval v souladu s platnou právní úpravou, což ostatně vyplývá ze správního spisu a byl to naopak právě zmocněnec žalobce, který veškeré snahy správního orgánu I. stupně ignoroval. Ze strany zmocněnce žalobce jde o účelové jednání, kterým se snaží komplikovat a problematizovat doručování písemností s úmyslem dosažení zániku odpovědnosti za žalobcem spáchaný přestupek. Tohoto jednání se dopouští ve většině správních řízení.
6. Námitku žalobce o zatajení jména úřední osoby, jež měla rozhodovat o podaném odvolání, považuje žalovaný za naprosto absurdní, ba co víc, potvrzující jeho domněnku o účelovém jednání žalobce s úmyslem komplikovat správní řízení. Žalobce se ohání soukromými aktivitami úředních osob majících vliv na správní řízení se záměrem použít je proti nim a tím je poškodit. Mimo to zmocněnec žalobce není hlavním účastníkem řízení, přičemž žalovaný o jeho příslušnosti k politickému uskupení nevěděl a ani neměl sebemenší důvod tuto skutečnost jakkoliv zjišťovat.
7. Správní orgán po obdržení oznámení o spáchání přestupku zahájil správní řízení a nařídil ústní jednání, kterého se žalobce ani jeho zmocněnec neúčastnili, i přesto, že byli řádně předvoláni. Během ústního jednání byl přestupek projednán v nepřítomnosti žalobce a ve věci bylo rozhodnuto na základě důkazních prostředků předložených Policií České republiky. Výslech svědka či jiný důkazní prostředek mohl být proveden, pokud by bylo zjištěno, že žalobce ihned na místě jeho spáchání případně během správního řízení samotné spáchání nebo způsob jeho zjištění namítal. Nic takového se však nestalo. Žalovaný se domnívá, že postupoval v souladu s platnými právními předpisy a rozhodnutí bylo vydáno na základě spolehlivě zjištěného stavu věci. S ohledem na výše uvedené proto žalovaný navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

Posouzení věci soudem

8. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

9. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 9. 5. 2014 byl správnímu orgánu I. stupně Policií České republiky, Krajské ředitelství Ústeckého kraje, Územní odbor Ústí nad Labem, oddělení hlídkové služby, oznámen přestupek žalobce, jehož se měl dopustit dne 8. 5. 2014 ve 21:25 hodin, ve městě Ústí nad Labem, v ulici Předmostí, kdy jako řidič osobního automobilu tovární značky Seat Toledo, reg. zn. x, nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem a po zastavení vozidla nepředložil doklady předepsané pro provoz a řízení vozidla. Na místě spáchání přestupku bylo sepsáno oznámení přestupku, ve kterém žalobce uvedl, že na doporučení jejich firemního právníka nesouhlasí s projednáním přestupku v blokovém řízení, jelikož je prý lepší nechat přestupek projednat magistrátem města. V předmětném správním řízení byl současně řešen i další žalobcův přestupek oznámený Policií České republiky, Krajské ředitelství Ústeckého kraje, odbor služby dopravní policie, Dálniční oddělení Řehlovice, jehož se měl dopustit dne 25. 4. 2014 v 16:15 hodin, na sjezdu dálnice D8 exit 69 ve směru Ústí nad Labem, kdy jako řidič osobního automobilu tovární značky Seat Toledo, reg. zn. x, užil zpoplatněný úsek dálnice bez zaplacení příslušného poplatku a nepředložil doklady předepsané pro provoz a řízení vozidla. Žalobce na místě odmítl zaplatit pokutu s odůvodněním, že vše za něj vyřídí firemní právník.
10. Dne 18. 6. 2014 byl správním orgánem I. stupně vydán příkaz, kterým byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. V návaznosti na podaný odpor bylo nařízeno ústní jednání, které se konalo 17. 9. 2014 bez osobní účasti žalobce a jeho zmocněnce. Během jednání byla přečtena oznámení o spáchaných přestupcích a s ohledem na absenci žalobce, jeho zmocněnce a jakéhokoli vyjádření ke skutečnostem, jež mu byly kladeny za vinu, rozhodl správní orgán I. stupně v nepřítomnosti žalobce a dne 21. 10. 2014 vydal rozhodnutí, č. j. MM/OK/PD/37401/14/R, jímž byl žalobce shledán vinným z přestupků, jak bylo vymezeno v úvodu tohoto rozsudku. Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, jakožto odvolací orgán, následně zamítl žalobcovu odvolání a rozhodnutí správního orgánu I. stupně pravomocně potvrdil.
11. Z podaného odporu bylo zjištěno, že zmocněnec žalobce požádal o zaslání písemností na elektronickou adresu obecny@zastupce.eu. Správní orgán I. stupně této žádosti vyhověl a předvolání k ústnímu jednání, opětovné předvolání k ústnímu jednání, rozhodnutí správního orgánu I. stupně stejně jako výzvu k doplnění odvolání zaslal na elektronickou adresu obecny@zastupce.eu. Správnímu orgánu ve všech případech přišlo potvrzení o přijetí zprávy od domény zastupce.eu, přičemž správní orgán I. stupně všechny zmíněné listiny současně s tím doručoval prostřednictvím poštovních služeb na trvalou adresu a doručovací adresu zmocněnce žalobce zjištěnou z centrální evidence obyvatel.
12. V dané věci se účastníci řízení neshodli v otázce doručování písemností na elektronickou adresu a s tím související následek spočívající ve zkrácení žalobce na jeho právech. Další žalobní body pak představovala otázka zjištěného skutkového stavu a nedostatečná informovanost o úřední osobě, která byla oprávněna rozhodovat v odvolacím řízení. Na tomto místě soud předepisuje, že po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba byla podána důvodně.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

13. Pro vyhodnocení předmětné žaloby z pohledu první námitky žalobce má klíčový význam díkce ust. § 19 odst. 3, odst. 8 a odst. 9 správního řádu.
14. Dle ust. § 19 odst. 3 správního řádu nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení.
15. Dle ust. § 19 odst. 8 správního řádu v případě doručování na elektronickou adresu platí, že písemnost je doručena v okamžiku, kdy převzetí doručované písemnosti potvrdí adresát zprávou podepsanou jeho uznávaným elektronickým podpisem. Nepotvrdí-li adresát převzetí písemnosti nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy, která se nevrátila jako nedoručitelná, doručí správní orgán písemnost, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal.
16. Dle ust. § 19 odst. 9 správního řádu pokud nebylo možno doručit písemnost doručovanou na elektronickou adresu adresáta podle odstavce 3 nebo 8, protože se datová zpráva vrátila jako nedoručitelná, učiní správní orgán neprodleně další pokus o její doručení; bude-li další pokus o doručení neúspěšný, doručí písemnost, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal.
17. Z citovaných ustanovení správního řádu vyplývá, že účastník správního řízení (či jeho zástupce) je oprávněn správnímu orgánu sdělit elektronickou adresu, na kterou chce, aby mu byly doručovány písemnosti. Správní orgán takovémuto požadavku vyhověl, není-li to v rozporu se zákonem či povahou věci. Pro účinnost doručení písemnosti zasílané uvedeným způsobem je nicméně nutné, aby příjemce její přijetí potvrdil, a to zprávou podepsanou jeho uznávaným elektronickým podpisem – v opačném případě se za řádně doručenu nepovažuje a je třeba její zaslání opakovat jinými způsoby uvedenými ve správním řádu. Jestliže má účastník zástupce, doručují se písemnosti s některými výjimkami pouze jemu. Jak vyplynulo ze správního spisu, veškeré písemnosti byly správním orgánem I. stupně zasílány na elektronickou adresu obecny@zastupce.eu, přičemž tato elektronická adresa se od adresy uváděné zmocněncem žalobce liší v interpunkčním znaménku nad písmenem a v samotné doméně elektronické adresy. Žalobce namítá, že žádná z písemností nebyla jeho zmocněnci na elektronickou adresu zaslána, zatímco žalovaný je opačného názoru.
18. K dané problematice se vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 27. 1. 2016, č. j. 1As 104/2015-27, dostupném na www.nssoud.cz, a soud neshledal důvody, pro které by se měl od tohoto právního názoru odchýlit, a proto jej aplikoval v projednávané věci obdobně. Soud je toho názoru, že zmocněnec žalobce využil dezinformace týkající se nemožnosti zřízovat domény s použitím diakritických znamének. Na tuto skutečnost byly soudy stejně jako správní orgány upozorněny, až poté co se opakovaně množily případy obdobného charakteru. Ve prospěch žalovaného navíc směřuje skutečnost, že správcem domény zastupce.eu bylo ve všech případech zasláno potvrzení o přijetí zasílané zprávy. Toto potvrzení bylo zasláno bez zaručeného elektronického podpisu a tak správní orgán I. stupně přistoupil k doručování písemností prostřednictvím poštovních služeb, přičemž písemnosti zasílal hned dvakrát a to na adresu trvalého pobytu a doručovací adresu zmocněnce žalobce, které má zmocněnec žalobce zaneseny v centrální evidenci obyvatel. Správnímu orgánu I. stupně tak lze toliko vytknout, že rozhodnutí zaslal zmocněnci žalobce prostřednictvím pošty a současně se mu pokusil doručovat na jeho elektronickou adresu (tedy nikoliv samostatně a v opačném pořadí, jak stanoví správní řád). Uvedené pochybení však na zákonnost jeho postupu nemělo vliv, neboť zmocněnec žalobce přijetí Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

písemnosti do své emailové schránky nepotvrdil, a správní orgán by proto musel k doručování na jeho trvalou adresu v konečném důsledku stejně přistoupit. Z hlediska přezkumu je tudíž podstatné toliko to, že svou povinnost provést pokus zaslání písemnosti na zvolenou elektronickou adresu – byť dodatečně – splnil.

19. Lze tedy uzavřít, že správní orgán I. stupně při doručování postupoval v souladu se zákonem. Jestliže si zmocněnec žalobce ve lhůtě pro uložení zásilky písemnosti nevyzvedl, nastala fikce jejich doručení ve smyslu ust. § 24 odst. 1 správního řádu, přičemž na tomto faktu nic nemění ani zástupcem žalobce tvrzená skutečnost, že se na místě svého trvalého pobytu nezdržuje. Na jedné straně má účastník řízení právo zvolit si způsob komunikace se správními orgány, na druhé straně mu však vzniká odpovědnost za jím zvolený způsob komunikace a s tím spojené nedostatky. Doručování na elektronickou adresu představuje nejméně garantovaný způsob doručování zpráv a účastník řízení proto musí počítat s rizikem nedoručení zasílaných zpráv a být tak připraven přijímat písemnosti doručované poštou. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2015, č. j. 8 As 57/2015-46, dostupný na www.nssoud.cz) Na základě těchto skutečností tak měl zmocněnec žalobce buď potvrdit přijetí písemností zasílaných mu na jím zvolenou elektronickou adresu anebo správnímu orgánu I. stupně sdělit jinou adresu pro doručování. Takto však zmocněnec žalobce nepostupoval, proto se nemůže nyní domáhat neúčinnosti doručení či poškození jeho procesních práv. Soud se domnívá, že v projednávané věci jde o pochybení na straně zmocněnce žalobce a nikoli správního orgánu I. stupně, neboť právě zmocněnec žalobce má povinnost zdržovat se na jím uváděné adrese, řádně kontrolovat své poštovní schránky případně požádat o jiný způsob doručování. Pokud se zmocněnec žalobce nezdržoval na adrese svého místa pobytu, bylo pouze na něm, aby si příslušnými kroky zajistil doručování písemností, zvláště pak když má hájit zájmy svého klienta, jakožto účastníka správního případně jiného řízení. Je zcela proti veřejnému zájmu, aby účastníci řízení nedůvodně protahovali a znemožňovali probíhající řízení tím, že si záměrně či nedbalostně nekontrolují své poštovní schránky, případně jiným způsobem brání doručování písemností. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2017, č. j. 10 As 15/2017-25, dostupný na www.nssoud.cz).
20. Ze správního spisu a výše uvedených zjištění tedy prokazatelně vyplývá, že opětovné předvolání k ústnímu jednání bylo zmocněnci žalobce doručeno dne 26. 8. 2014, rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo žalobci doručeno dne 3. 11. 2014 a zmocněnci žalobce dne 7. 11. 2014 a v neposlední řadě výzva k doplnění odvolání byla zmocněnci žalobce rovněž doručena, a to dne 5. 12. 2014. Postup správního orgánu I. stupně lze proto v tomto smyslu hodnotit jako zákonný a není tudíž zřejmé, na základě jakých skutečností žalobce v žalobě dospěl k závěru o absenci doručování písemností elektronickou cestou a zkrácení žalobce na jeho procesních právech.
21. V další námitce žalobce namítal pochybení žalovaného, když jej neinformoval o oprávněné úřední osobě, jež má rozhodovat o jím podaném odvolání.
22. Dle ust. § 15 odst. 4 správního řádu o tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, se provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání informuje. Oprávněná úřední osoba na požádání účastníka řízení sdělí své jméno, příjmení, služební nebo obdobné označení a ve kterém organizačním útvaru správního orgánu je zařazena.
23. Z právě uvedeného vyplývá, že smyslem zákonné úpravy spisového záznamu osoby, jež se jménem správního úřadu podílí na jeho rozhodovací činnosti, je zejména transparentnost správního řízení. A to takovým způsobem, aby v jednotlivých řízeních za správní orgán Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nevystupovaly anonymní osoby, jež by ve vztahu podjatosti k účastníku mohly potenciálně působit v jeho neprospěch. Tento princip je pak podpořen i institutem povinnosti informovat účastníka řízení o oprávněných osobách, pakliže o to požádá. Správní spis nicméně neobsahuje listinu, ve které by žalobce případně zmocněnec žalobce požadoval od správního orgánu informaci o úřední osobě, jež je oprávněná rozhodovat o jím podaném odvolání. Správní orgány nemohou předvídat kroky účastníků řízení, upozorňovat je na možné nedostatky nebo jim jiným způsobem ulehčovat průběh správního řízení. Argumentaci žalobce, že úřední osoba, jež rozhodovala v odvolacím řízení je osobou politicky aktivní, a to v hnutí opačného smýšlení, nežli hnutí, jehož je členem zmocněnec žalobce a že tato skutečnost mohla značně ovlivnit nezávislost a objektivnost rozhodování, soud odmítá a považuje ji za účelovou. Osoby nadané rozhodovací pravomocí působící jako zástupci státu, potažmo územně samosprávných celků, jsou pro svou funkci pečlivě vybírány, jen stěží lze proto automaticky předpokládat jejich zaujatost vůči účastníkům řízení a jejich zástupcům, zvláště pak, když postup v rozporu se zákonem či způsobem řízení by v některých případech mohl založit jejich trestněprávní odpovědnost. Žalobcem uvedená námitka tak nebyla shledána důvodnou.

24. Poslední námitkou žalobce namítal nedostatečně zjištěný skutkový stav a absenci důkazních prostředků prokazujících spáchání přestupků kladených mu za vinu. Žalovaný shledal žalobce vinným na základě dvou předložených úředních záznamů o spáchání přestupku, a to i přesto, že úřední záznam není možné samostatně považovat za průkazný důkazní prostředek. Žalovanému lze dát za pravdu, že z chování žalobce nebylo nikterak patrné, že by jakkoliv nesouhlasil se zjištěnými skutečnostmi. Proti příkazu vydaného správním orgánem I. stupně sice žalobce podal odpor, ten však neobsahoval žádné odůvodnění. K ústnímu jednání se žalobce nedostavil a posléze podané odvolání rovněž neobsahovalo zdůvodnění, proč je odvolání podáváno a v čem je spatřováno pochybení na straně správního orgánu I. stupně, a to i přesto, že zmocněnec žalobce slíbil svoji argumentaci doplnit. Avšak správní orgán I. stupně stejně jako žalovaný byli povinni v řízení o přestupku postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou pochybnosti, a to i přesto, že obviněný byl zcela pasivní. Je tomu tak proto, že obviněný z přestupku (v daném případě žalobce) není povinen se hájit, uvádět na svou obhajobu jakákoliv tvrzení ani o nich nabízet a předkládat důkazy, přičemž platí, že existence jednoho důkazu, ač vysoké vypovídací hodnoty neznamena, že by správní orgán měl zcela rezignovat na shromáždění dalších důkazů, jejichž provedení se v dané věci jeví být vhodné a které je možné si při vynaložení přiměřeného úsilí obstarat. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2011, č. j. 1 As 97/2011-52, dostupný na www.nssoud.cz).
25. V návaznosti na právě uvedené soudu doplňuje, že nejen Nejvyšší správní soud (srov. např. rozsudek ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, dále pak rozsudek ze dne 29. 5. 2016, č. j. 10 As 25/2014-48, anebo rozsudek ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27, všechny dostupné na www.nssoud.cz), ale rovněž i Ústavní soud (srov. náleze ze dne 11. 03. 2004, sp. zn. II. ÚS 788/02), se již nespočetněkrát zabýval otázkou, jak hodnotit situaci kdy bylo vydáno rozhodnutí postavené na jediném důkazu a to úředním záznamu. Dle ustálené judikatury úřední záznam představuje jednostranný právní úkon správního orgánu, jenž nemá charakter veřejné listiny, která by potvrzovala pravdivost toho, co je v ní osvědčeno nebo potvrzeno. Obsahem úředního záznamu je jen jakási předběžná informace o věci, která slouží správnímu orgánu jako podnět ke zvážení dalšího postupu. Pořízení úředních záznamů tak nemůže samo o sobě naplnit požadavek na dostatečné zjištění skutkového

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

stavu. Úřední záznamy jsou sice jako důkazní prostředky přípustné, avšak pro potřeby správního trestání nemohou bez dalších důkazů postačovat. Zvláště v případech, kdy sám obviněný svou vinu popírá. Dokazování tak nemůže spočívat pouze na úředních záznamech, je-li možné využít jiných důkazních prostředků.

26. V daném případě dosavadní skutková zjištění byla opřena pouze o dva úřední záznamy, v nichž bylo zasahujícími policisty uváděno, že se žalobce dopustil obou výše specifikovaných přestupků (jednak nepředložení zelené karty a jednak opět nepředložení zelené karty a nepřipoutání se bezpečnostními pásy za jízdy). Tyto dva úřední záznamy však nelze považovat za náležité důkazní prostředky prokazující přestupková jednání žalobce, neboť na ně nenavazují jakékoliv další důkazní prostředky, z nichž vycházel správní orgán I. stupně a posléze i žalovaný. Žalobce odmítl úřední záznamy podepsat, během celého správního řízení svoji vinu popíral, třebaže pasivně a bez náležité argumentace. Oba správní orgány se spokojily s minimem podkladů, upustily od dalšího dokazování a dospěly k žalobcově vině na základě jediného typu důkazního prostředku, a to úředního záznamu, který navíc není nezpochybnitelné povahy. Žalovaný se nepokusil vyslechnout zasahující policisty natož pak vyslechnout spolucestující, jež byla přítomna na místě spolujezdce, a své závěry založil pouze na již zmíněných bez dalšího neprůkazných úředních záznamech. V těchto skutečnostech spatřuje soud zásadní pochybení správních orgánů, neboť neučinily vše nezbytné tak, aby byl dle ust. § 3 správního řádu zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a jejich závěry nemají potřebnou oporu ve spise ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.
27. Soud proto s ohledem na výše uvedené shledal námitku žalobce důvodnou, neboť napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, který nemá oporu ve spise, což je vadou řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.
28. S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud napadené rozhodnutí žalovaného ve výroku rozsudku ad I. zrušil pro vady řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a věc mu podle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil k dalšímu řízení, v němž bude podle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto zrušujícím rozsudku. Ve věci soud rozhodl bez jednání, ačkoliv právní zástupce žalobce nařízení jednání požadoval, a to s ohledem na dikci ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.
29. Výrok rozsudku ad II. o náhradě nákladů řízení byl stanoven na základě ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl ve věci úspěch, má proto právo na náhradu nákladů řízení, a soud tudíž žalovanému uložil zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 11 228 Kč. Tato částka se skládá z částky 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek, dále z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby uskutečněné právním zástupcem žalobce Mgr. Jaroslavem Topolem po 3 100 Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, dále jen „AT“, a to převzetí a příprava zastoupení – dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) AT, podání žaloby – dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) AT, dále z částky 600,- Kč za s tím související dva režijní paušály po 300,- Kč podle ustanovení § 13 odst. 1, odst. 3 AT, a z částky 1 428,- Kč odpovídající 21% DPH z částky 6 800,- Kč – dle ustanovení § 47 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 30. dubna 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)